

Uredništvo in upravnništvo Ptuj, Panonska ulica 5.
Rokopisi se ne vračajo.
Letna predplačnina znaša Din 28—. Ček. račun 16.089

PTUJ, dne 2. aprila 1932

Cena oglasom: Po ceniku odn. po dogovoru.
Cena malim oglasom: Vsaka beseda Din 1* in —50.
Večkratne objave po dogovoru.

Premišljaj ta teden
globokost in resničnost sledečih rekov, citatov in gesel:
„Kdor zaničuje se sam, postlaga je tujevi peti.“
„Sloga jači, nesloga tlači.“
„Oderi srce, odpri roke, otiraj bratovske soze!“
„Ni vse zlato, kar se svetli!“
„Svoji k svojim!“
„Kmet je stebel države.“
„Vera v Boga in narodna sloga!“

Kaj smo, koga predstavljamo?

Taka vprašanja dobivamo od mnogih strani. Eni nam podtikajo to, drugi ono likvidirano stranko. Primorani smo ugotoviti sledeče:

1. Narodna Sloga je popolnoma neodvisen list, veren opazovalec vsega, kar se godi doma in po svetu. 2. Zaseduje dogodke, ki so važni za kmeta, obrtnika in delavca. 3. „Smer“ lista, v kolikor hočejo to gotovi ljudje vedeti za vsako ceno, je razvidna iz naših gesel, na katera so naši čitatelji po vrsti odgovarjali. (Citajte vestno 1. stran v uvodu lista v dosedaj izišlih številkah.) 4. Brez smernic nismo, kajti v delu nas osokoljujejo večna verska načela, principi etike in morale, svetost včasih neizprosne resnice, blagodejnost vse ponižane božja oče pravice in — ljubezen do naše rodne gunde, do države, ki je, kakor vsaka oblast — od Boga. 5. Saranje in mešetarenje s temi gesli smatramo kot ogibno demagogijo in politično spekulacijo. 6. Ako kak predjanuarski „klerikalec“ kaj dobrega stori in predlaga koristne načrte za skupnost, je naš; ako istovremeni „liberalce“ nesebično zasleduje iste cilje in ustvarja nove tekovine v korist skupnosti, je naš; ako se kak socialista bori proti izrastkom nemoralnega kapitalizma in občutni bedi širokih slojev v času, ko si celo „kralji monopolov“ prestreljujejo glave, v času ko legije gladujočih kakor svetopisemski Lazar pod bogatino mizo hrepenijo za d. občinami človečanske milosti; v času, ko plačejo bosci in goli, zmruzoči otroci za škorj-

co kruha; v času, ko legije delavcev — mučencev, teh modernih sužnjev občestnega kapitala s strahom gledajo v bodočnost; v času, ko boben brezsrčnosti neusmiljeno poje mrtvaško koračnico pod vislice socialnega pogina, je vsak socialno misleč človek naš, ker je poleg bičanega kmeta jedro ustvarjanja tekovin za site in presite — parazite, ki nosijo razne zveneče naslove.

— Mnogo nam zamerjajo razni pismarji in prenapeti demagozi, zakaj in čemu ne napadamo — Nemcev. —

Tudi v narodnostnem vprašanju imamo svoje stališče; ki je strogo označeno v besedah: „Pošten Nemec odvaga 100 nepoštenih slovenskih rovarjev!“ Usmiljenja vredni so seveda janičarji (alias nemčurji, posili nemci, nemškutarji). Ako se pristen Nemec zaveda, da je kot član narodnostne manjšine tudi družinski član v družini matere Jugoslavije in po tej zavesti usmerja vse svoje dejanje in nehanje, je naš, dožim obsojamo vsakega rovarja proti jedinstvenosti in slogi in naj si je to Slovenec, Srb, Hrvat ali pa — Nemec. —

Vse te in vsakogar, ki misli sebi, bližnjemu, družini, občini in državi pomagati, objema „Nardna Sloga“, ki mora delati tako, ker je drugače zgrešila svoj cilj in smoter. — Vsi, ki ste teh misli, ste pozvani v naš krog. Ko pa pride čas, da minejo vice sedanje duševne, srčne in gospodarske krize bomo v ognju bridke borbe očiščeni lahko ponosno pokazali na lepo legijo zavednih — slogašev!

♦♦♦♦♦

J. D. — B. — Anri:

Misli ob trpljenju, o smrti in vstajenju Boga - človeka.

(Opomba uredništva: Članek je bil namenjen za našo velikonočno številko, a je moral radi mnogo premalega prostora izostati. Ker so v članku iznesene velike misli prav posebne vrednosti, ga prinšamo v celoti, našim „slogašem“ v bodrilo.) Velik teden ima krasno označbo:

Ni zamanj velik teden, ker je velik po svojem pomenu za vse človeštvo. Velebna drama, ki se je začela v betlehemskem hlevu se dovršuje na Kalvariji s križanjem Upornika proti Zlobi. . . . Razpet vrh Kalvarije s prebodehim Srcem in z rokami, pripravljenimi v objem sčernega grešnika nam kliče Bog — človek v težki čas: „Ne pozabite ljudje dostojanstva človekovega!“ Seveda je to po svetem izročilu povedal z drugimi besedami in ko je umiral na križu za svojo idejo, tedaj je farizejem

dejal: „Pozabili ste na — človeka in njegovo dostojanstvo.“ Pa Ga niso razumeli, ker jim je v zenitu tedanje srčne krize povedal: „Dopolnjeno je!“

Takrat, kakor danes! Nad najmanjšo zvezdo v ozvezdju vesoljstva, nad zemljo divja strašna burja. Učenjaki in pismarji veka sedanjega ji pravijo — „kriza“. —

Takrat, kakor danes žive med nami Pilati, Kajfeži, Judeži, Petri, Nikodemi in — Tomaži. In vladajo svet, govorijo o miru, a oborožujejo ter pozabljajo, da ni zamanj tekla kri v zadnjem svetovnem klanju, ob vseh socialnih revolucijah, na nešteti bojščih. . . . Dostojanstvo človekovo so zavrgli in človeštvo razdelili v dva bregova: V privilegirane prominentne ljudi, — nekake izbrance družbe, ki je „posedla zemljo“ in v one plache množice teptanih, kate-

re blagruje — Križani, — ker bodo zemljo posedli. —

Veliki Woodrov Wilson je bil kmalu pokopan; velikega Stjepana Radiča grob ni neznan; cvetje na grobu Aristida Br'anda še ni ovenelo, — a njih ideje, ki so vredne večnega uveljavljenja? Mrzli spomeniki bodo pričali, da so ti možje in drugi, katerih ideje bodo razčlenjevali drugi, šibkejši — nekdanji živelj. Z bombastičnimi frazami so čaščenj in s tem je „zadoščeno“ dostojanstvu

Bojevali smo se „za vero, dom, cesarja; pozneje smo delali isto z drugo glasno parolo, a z nič manjšim navdušenjem. — Danes se vprašujemo: Zakaj in čemu smo trpeli, gladovali, krvaveli?

Zato, da se je na naših najsvetejših mejah vršil — plebiscit, ki je bil čisto odveč. Ogabna politika nevojakov je oskrnila dostojanstvo človeka — vojaka, ki je sebe dal nesebično na razpolago za žrtev na oltarju Domovine. Medtem so povsod delili zemlje, ne da bi vprašali za mnenje njih prebivalcev, kakor da bi ne bili to ljudje po božji podobi z dušo in telesom, lastnega prepričanja z lastno, samoniklo, svojstveno kulturo. „Močnejši“, od tujcev privilegirani slabiči so si prilastili zemlje in ž njimi ljudi, ki na njih prebivajo in danes ga ni izuma človeških možganov, ni je policijske metode, ki bi je ne poklicali v življenje zato, da vsiljujejo podjarmljenim svoj jezik, in, kakor oni besedujejo — svojo „kulturo“. Plakajoča Benečija, solzeča se Soča, nevoljno Primorje, tožna Gospa Sveta — tam čez izaro . . . nad 20 slovenskih vasi desno, levo in krog Radgone, — besni Ukrajinci, prodani Albanci — revni Slovaki v okrilju Hungariae itd. Zdi se, da smo kljub političnim škarjam — v vtesnjeni Jugoslaviji še najbolj srečni, ker v svoji sentimentalni širokogrudnosti dovoljujemo nemškim, madžarskim in la-kim manjšinam isto kot sebi, otrokom ene hiše. Ta naša koncilijantnost se onstran vseh meja prav nevaležno kvitira.

Kulturne tekovine, pridobitve moderne tehnike, pa naj bo to vlak, avtomobil, letalo, brzojav, telefon ali radio — vse to služi za pletenje policijske mre-

X. T. — Maribor:

Pot do zrelega cilja.

Neustrašeno preko vseh ovir in predsodkov moramo predvsem dvigniti smisel do dela in odstraniti vse, kar zastavlja pot do tega cilja.

Hočeš, nočeš: današnja družba je dolžna storiti vse, da dobi vsak delovni človek delo in za svoje delo zadostno, človeškemu življenju dostojno plačilo. Nevzdržno je in ne bo se držalo, da kopicijo kapitalisti svoja bogastva na račun delovnih množic, brez katerih ni gospodarskih dobrin.

Vsaka prva in zadnja delovna moč

že nad malimi. . . . Jetnišnice se polnijo s političnimi jetniki, ki niso pristaši „močnih“. Dostojanstvo človekovo je pogaženo v blato, oskrunjeno do zločina, ponižano v — pasjo moralo!

Kako se naj vrne mir med narode sveta, ako ne dobi dostojanstvo človeka sankcijo svoje nedotakljivosti? — Telo tvojega bližnjega gori ob topilni peči in v žerjavu začne teči železo; dostojanstveno dobi na dan nekaj drobiža za se in družino pa zleti na cesto — ker ni „konjunktura“; dobiček druge vrste ljudi od privilegirane kaste je v nevarnosti. . . .

Ne v naših telesnih, ne v duševnih de'avn'cah ni dostojan tva človekovega več. V svojem bližnjem ne vidimo več človeka s pravicami, kakor si jih sami sebi lastimo. . . .

Dvignimo svoja srca k križanemu Bogu-človeku in se vrnimo k evangelijskemu nauku Njegove ljubezni do bližnjega! —

Premagali bomo napuh in sebičnost, ta dva faktorja, ki ustvarjata gospodarsko in srčno krizo. — Razpet na križu, prožeč celemu svetu svoje prebode ne roke v objem, prijateljsko vabeč vse v Svoje prebodeeno Srce, nam pravi: „Ne pozabite, da ste pred Očetom vsi enaki!“

Da, da! Na dostojanstvo človeka smo pozabili! — Misterij trpljenja, smrti in vstajenja Boga-človeka naj nas prerodi v tem samospoznanju: Po tanimo ljudje, ki politično krilatice o enakosti in bratstvu in svobodi ne istovetijo s privilegiji „izbranih“, prominentnih ljudi, ki menijo, da vedrijo in oblačijo.

Nam ponosnim „slogašem“ se ni treba skrivati ne za „advokatski frak“ in ne za „farško kuto“, ker imamo za seboj močno legijo onih, ki hočejo z delom, ljubeznijo in požrtvovalnostjo streči ti-to mnogoglavo hidro, ki se zove vsepovsod — „kriza“.

M'nuli so Velikonočni prazniki: teptani, zasramovani, opljuvani Krist, pred katerim pokleka ves svet — je vstal od smrti. Ne obupujte! Bratje in sestre, na plan! —

♦♦♦♦♦